

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **V. H. L.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202593-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202593-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-27746-10/DP-2023. Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný naprosto nesprávným a nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Vyjádřila nesouhlas s tím, že správní orgán řízení o jeho žádosti zastavil místo toho, aby vydal meritorní rozhodnutí, přičemž žalovaný tento postup aproboval. Žalobce k tomuto poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012-36, a namítl porušení § 66 odst. 1 písm. c) a § 9 správního řádu. Zdůraznil, že institut zastavení řízení je vyhrazen pro případy, kdy se nelze předmětem řízení zabývat, což je zřejmé přímo z podané žádosti, správní orgány tedy neprovádí další dokazování. Žalobce měl tedy za to, že správní orgán prvního stupně se v jeho případě dopustil nesprávného procesního postupu, když řízení o žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud měl možnost žádost meritorně posoudit a případně následně zamítnout dle § 56 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle názoru žalobce má k zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu docházet pouze ve výjimečných případech, kde je účastník řízení zcela pasivní, což však nebyl případ žalobce, neboť ten svoji žádost částečně doložil. Správní orgán nepostupoval v rámci § 2 odst. 3 a odst. 4, § 4 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 správního řádu, neboť pokud i po doložení některých dokladů spatřoval, že žádost trpí vadami, tak měl žalobce dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k dalšímu doplnění, jak to činí v obdobných případech, což však neučinil.
3. Zároveň žalobce namítal, že ho správní orgán neseznámil s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, čímž způsobil nezákonnost svého rozhodnutí. Podotkl, že není právně znalý a ve správním řízení nebyl zastoupen osobou znalou práva a opakované vyzvání tedy bylo na místě.
4. Dále žalobce vznesl námitku přepjatého formalismu, a to ve vztahu k nepřijetí doložených dokladů a k přiměřenosti rozhodnutí. Konstatoval, že přepjatý formalismus je dle judikatury zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Dále uvedl, že upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci, označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud a poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96.
5. Namítal, že žalovaný v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu neakceptoval předložení požadovaných dokladů v rámci odvolacího řízení, ačkoliv z předložených dokladů je zřejmé, že byly vyhotoveny až po vydání zamítavého rozhodnutí a žalovaný tak měl možnost je akceptovat jako nové skutečnosti. Z předložených dokladů rovněž vyplývá, že měsíční příjem žalobce je dostatečný a nic tedy nebránilo kladnému vyřízení její žádosti v rámci autoremedury.
6. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že prostřednictvím nesprávného a nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně, tedy v důsledku procesního usnesení dle správního řádu namísto vydání meritorního rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, se správní orgány obou stupňů účelově vyhnuly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Podotkl, že správní orgány se k přiměřenosti dopadů rozhodnutí nijak nevyjádřily. Sdělil, že žije v České republice již řadu let, přičemž zde studuje a připravuje se na budoucí povolání, zatímco jeho matka B. T. H., obstarává živobytí pro rodinu a stará se o něj. Napadené rozhodnutí pro něj znamená fatální zásah do soukromého a rodinného života, jelikož by

musel odcestovat do domovského státu, kdy by byl odloučen od své matky, na kterou je sloučen a jeho návrat by byl nepravděpodobný s ohledem na brzké nabytí plnoletosti. Je nutné žalobce stále brát jako nezletilé dítě, které zde je závislé na svojí matce a nucené vycestování by bylo nejen zásahem do života jeho, ale také do života jeho matky, která učinila všechny potřebné kroky, aby jej sem dostala, což stálo i velké finanční náklady. Rozhodnutí žalované je dle žalobce s ohledem na uvedené skutečnosti jednoznačně nepřiměřené.

7. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, žalobce uvedl, že žalovaný i správní orgán prvního stupně pochybili, pokud se z úřední povinnosti nepokusili zjistit skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí a ani neprovedli výsledek žalobce. Dodal, že správní orgány jsou dle § 3 správního řádu povinny zjistit skutečný stav věci a pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak je v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, což rovněž představuje porušení § 3 správního řádu. Dále namítl, že tím, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádal, tak také porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že trvá na zákonnosti, přezkoumatelnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odmítl námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami a nedošlo k porušení práv žalobce. Měl za to, že správní orgán prvního stupně oprávněně shledal zákonné důvody pro zastavení řízení o žádosti žalobce, který neodstranil podstatné vady, které bránily pokračování v řízení, když na výzvu k odstranění vad žádosti (do vydání napadeného usnesení) nedoložil doklad o zdravotním pojištění. Dle žalovaného oba správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci v souladu s § 3 zákona správního řádu, rozhodnutí obsahují odůvodnění, ze kterých je zřejmé, jaké důvody vedly k zastavení řízení o žádosti žalobce, z jakých podkladů správní orgány vycházely a jakými úvahami se řídily a rovněž postupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení, tedy i v souladu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
9. K námitce žalobce, že ho měl správní orgán po doložení některých dokladů opětovně vyzvat k dalšímu doplnění, žalovaný uvedl, že neměl jinou možnost než řízení o žádosti žalobce zastavit. Skutečnosti, že je nutné doložit požadované doklady, si musel být žalobce dobře vědom.
10. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně tím, že žalobci neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neporušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť tato možnost musí být dána před vydáním meritorního rozhodnutí, avšak v případě žalobce bylo řízení zastaveno. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22 A 9/2017-27.
11. Podotkl, že bylo plně na odpovědnosti a v zájmu žalobce zvolit si osobu, která ho bude řádně zastupovat v řízení před správním orgánem. Ze spisového materiálu vyplývá, že v rámci prvostupňového řízení byl žalobce zastoupen T. A. M. a v rámci odvolacího řízení pak

advokátem Mgr. Markem Eichlerem. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, č. j. 11 A 46/2015-18.

12. Žalovaný dále uvedl, že skutečnost, že dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně, nelze považovat za přepjatý formalismus.
13. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že se správní orgány účelově vyhnuly zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, k čemuž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, označil za nepřiléhavý a v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48. Dodal, že jelikož byly jednoznačně naplněny důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tak provedení výsledku žalobce nebylo na místě. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ústní jednání soudu

14. Při soudním jednání, které se konalo dne 1. 4. 2025, zástupce žalobce odkázal na žalobu, kterou stručně reprodukoval.
15. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě, které stručně reprodukoval.

Posouzení věci soudem

16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a založené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je zřejmé, z jakých důvodů došlo k zastavení řízení, a to konkrétně pro nedoložení potřebných dokladů žalobcem. Rovněž soud neshledal, že by tyto závěry neměly oporu ve správním spise či v závěrech z něj vyvozených, jak bude rozvedeno níže.
19. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce dne 26. 7. 2023 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem společného soužití rodiny. Ke své žádosti připojil fotokopii svého cestovního pasu, nájemní smlouvu ze dne 10. 4. 2023 a plnou moc pro zmocněnce T. A. M.
21. Téhož dne správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad podané žádosti. Konkrétně žalobce vyzval k předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dokladu o cestovním zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu a dokladu o zaplacení pojistného. Zároveň správní orgán prvního stupně poučil žalobce o tom, že pokud nedoloží chybějící náležitosti žádosti ve lhůtě 45 dnů ode dne doručení této výzvy, bude řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Předmětnou výzvu převzal tehdejší zmocněnec žalobce osobně dne 26. 7. 2023 (tj. v den podání žádosti). Následně dne 7. 9. 2023 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty k dodání chybějících dokladů do 29. 9. 2023 s tím, že jakmile bude doklady mít, tak je hned doloží. Usnesením ze dne 13. 9. 2023, č. j. OAM-27746-8/DP-2023, vyhověl správní orgán prvního stupně žádosti žalobce a žalobci určil další lhůtu k odstranění vad žádosti do 29. 9. 2023. Dne 5. 10. 2023 zmocněnec žalobce doložil pracovní smlouvu matky žalobce a výplatní pásky za duben a květen 2023. Následně dne 12. 10. 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 25. 10. 2023. Téhož dne 25. 10. 2023 bylo správnímu orgánu prvního stupně doloženo potvrzení, že žalobce studuje jednoletý intenzivní kurz anglického a českého jazyka, pojistná smlouva ohledně zdravotního pojištění žalobce na období od 14. 10. 2023 do 13. 8. 2025, a doklad o zaplacení pojistného. Dne 6. 11. 2023 bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně odvolání žalobce, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
22. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahuje obdobně § 46 odst. 7.
23. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
25. Soud uvádí, že v projednávané věci se jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobce. V rámci tohoto řízení ležela primární povinnost jednat aktivně právě na něm. Uvedené mimo jiné znamená povinnost předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce v daném případě podal svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž však žádost neobsahovala všechny náležitosti stanovené zákonem. Žalobce k ní nepřipojil doklad ohledně svého zdravotního pojištění (včetně dokladu o zaplacení pojistného) ve smyslu § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a dále doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Jednalo se přitom o doklady nezbytné k ověření splnění podmínek pro prodloužení doby platnosti žalobcem požadovaného pobytového oprávnění. S ohledem na to správní orgán prvního stupně zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Ve výzvě řádně specifikoval, jaké doklady je třeba doložit. K jejich doložení poté žalobci poskytl dostatečnou lhůtu 45 dnů a rovněž ho poučil o negativních důsledcích neodstranění specifikovaných nedostatků podané žádosti. Žalobce do vydání prvostupňového rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně předložil pouze část dokladů ohledně příjmů rodiny (viz strana 5 napadeného rozhodnutí) a nepředložil vůbec doklad o zdravotním pojištění a jeho zaplacení. Správní orgán prvního stupně přitom vyhověl žádosti žalobce o prodloužení lhůty k předložení dokladů. Žalobce měl tedy dost času zajistit si doklad o zdravotním pojištění. Navíc je zřejmé, že žalobce byl vyzván, aby předložil doklad o zdravotním pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu. Žalobce předložil pojistnou smlouvu na období od 14. 10. 2023 do 13. 8. 2025, avšak za předchozí období doklad o pojištění nepředložil. Žalobce měl platnost předchozího dlouhodobého pobytu do 26. 7. 2023, a proto měl předložit doklad o pojištění od tohoto data, což nesplnil (viz strana 9 napadeného rozhodnutí).
27. Soud v této souvislosti podotýká, že Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, judikoval, že správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, Nejvyšší správní soud poté zdůraznil, že *„řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat.“* Soud tedy shrnuje, že žalobce nedoložil požadované přílohy nejen spolu s žádostí, jak stanoví § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, avšak ani v (prodloužené) lhůtě stanovené správním orgánem prvního stupně. Dodatečně doložené doklady pak nebyly kompletní. Žalobce byl přitom ve výzvě k odstranění vad řádně poučen, že v případě nedoložení zákonem požadovaných podkladů v určené lhůtě bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Nedoložení těchto dokladů ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, respektive se meritorně zabývat tím, zda žádost z obsahového hlediska splňuje či nesplňuje zákonem požadované předpoklady. Proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, a tyto vady bránily správnímu orgánu prvního stupně pokračovat v řízení. Postup správního orgánu prvního stupně, jenž po marném uplynutí lhůty pro odstranění podstatných vad řízení o žádosti zastavil, byl proto zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
28. Soud rovněž neshledal žalobcem namítané porušení § 9 správního řádu, neboť jak je uvedeno výše, žádost žalobce neobsahovala zákonem předepsané náležitosti, a proto výsledkem správního řízení o žádosti žalobce nemohlo být vydání meritorního rozhodnutí o žádosti žalobce, ale došlo k jeho zastavení.
29. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že pokud i po doložení některých dokladů správní orgán prvního stupně spatřoval, že žádost trpí vadami, tak ho měl dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k dalšímu doplnění. Ze správního spisu vyplývá, že po výzvě k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu ze dne 26. 7. 2023, žalobce do vydání usnesení o

zastavení řízení doložil pouze část dokladů ohledně příjmu rodiny, avšak nedoložil vůbec doklad ohledně zdravotního pojištění. Nebylo povinností správního orgánu, aby poté co mu žalobce dodal doklad ohledně příjmu rodiny, upozornil žalobce, že ještě chybí další doklady ohledně zdravotního pojištění. Žalobní námitka není důvodná. Soud rovněž neshledal žalobcem v této souvislosti namítané porušení § 2 odst. 3 a odst. 4, § 4 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 správního řádu.

30. Dále se soud zabýval tím, zda podstatné vady žádosti mohl žalobce zhojit předložením listin dodatečně v rámci odvolacího řízení.
31. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu platí, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
32. Ze správního spisu je zřejmé, že požadované listiny žalobce předložil zčásti před vydáním prvostupňového rozhodnutí (část dokladu o příjmu rodiny), zatímco další listiny (pojistnou smlouvu o zdravotním pojištění včetně dokladu o jeho zaplacení) žalobce předložil až v den, kdy mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení. Soud se tedy dále zabýval tím, zda měl žalovaný v následném odvolacím řízení k těmto dokladům přihlédnout a podniknout příslušné kroky k vydání meritorního rozhodnutí ve věci.
33. Nejvyšší správní soud již v minulosti k obdobným skutkovým okolnostem v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, poznamenal, že „[ž]alovaný na základě podaného odvolání přezkoumával postup a rozhodnutí ministerstva, tj. vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného usnesení o zastavení řízení. Jak bylo výše uvedeno, předmětné usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatel neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení. Skutečnost, že tak učinil až dodatečně v průběhu odvolacího řízení, na tom nemůže nic změnit, neboť chybějící listiny stěžovatel mohl a měl předložit v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 správního řádu, ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení.“ Obdobně v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 132/2018-25, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]těžovatelce byla dána v řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně možnost doložit mj. úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. [...] Teprve v odvolacím řízení, ve kterém se uplatňuje zásada koncentrace (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48), pak předložila nový podklad [...] S ohledem na shora uvedenou zásadu koncentrace řízení nebyla žalovaná povinna takový (nový, v prvoinstančním řízení nepředložený) podklad zohlednit.“
34. V nyní projednávané věci je zjevné, že v řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce bez jakéhokoli odůvodnění či vysvětlení nedoložil ani netvrdil, co mu bránilo předložit požadované listiny v jeho průběhu. Jestliže žalobce splnil částečně svou povinnost až v průběhu odvolacího řízení, kdy doložil pojistnou smlouvu na část požadovaného období, učinil tak v rozporu s koncentrací řízení a žalovaný nepochybil, když k dodatečně předloženým listinám nepřihlédl. Navíc je zřejmé, že žalobcem dodané doklady nebyly kompletní (viz výše). Postup žalovaného přitom nelze označit za přepjatý formalismus, jak jej označil žalobce v žalobě, neboť Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, rovněž uvedl, že „[z]ákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se proto o přepjatě formalistický postup, jak tvrdí stěžovatel, ale o postup v souladu se zákonem.“

35. K poukazu žalobce na názor Ústavního soudu o nepřípustnosti formalistického postupu správních orgánů a soudu, odkazuje zdejší soud rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Azs 349/2017-45, jenž se obdobnou problematikou již v minulosti zabýval. Jmenovaný soud popsal, že v tehdejších případech „[s]těžovatel doplnil některé požadované doklady v odvolacím řízení. Na tuto situaci dopadá § 82 odst. 4 s. ř. [...] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že aplikace citovaného ustanovení je přepjatým formalismem. NSS v obecné rovině samozřejmě souhlasí s judikaturou Ústavního soudu předestřenou stěžovatelem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu právního předpisu přihlídnout k jeho systematické a účelu předpisu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. Stěžovatel nicméně nijak neosvětlil, čím je jeho konkrétní případ natolik netypický, že § 82 odst. 4 s. ř. nelze aplikovat. Skutečnost, že se jedná o cizince a finančnímu úřadu trvalo dlouho, než vydal potvrzení o nedoplatcích, takovou výjimečnou okolností není. [...] Stěžovatel [...] neuvedl žádné důvody, které by vysvětlily jeho pasivitu v prvním stupni správního řízení. NSS tedy uzavřel, že nevysvětlená nečinnost stěžovatele ohledně komunikace s ministerstvem neodůvodňuje nepoužití § 82 odst. 4 s. ř.“
36. Žalobce dále namítal, že mu před vydáním rozhodnutí nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. K tomuto soud uvádí, že ačkoliv je ze správního spisu zřejmé, že správní orgány žalobci výslovně neumožnily seznámit se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, v daném případě nedošlo s ohledem na povahu prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práv žalobce na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud již v této souvislosti, např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že „[n]elze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení [...], nerozhodovalo tak o merituu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.“ Nadto soud uvádí, že v právě projednávané věci tvořily součást spisu toliko podklady předložené přímo žalobcem, žádost žalobce o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů, dále listiny o procesních úkonech (např. výzva k odstranění vad žádosti, která byla osobně předána zmocněnci žalobce; usnesení, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce o prodloužení lhůty). Ve všech případech se tedy jednalo o podklady, které byly žalobci známy, a proto v dané věci nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu či újmě na jeho procesních právech. Žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
37. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netýká se rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č.j. 8 Azs 12/2017-40.

38. K námitce žalobce, dle které se správní orgány nepokusily zjistit skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do života žalobce a za tímto účelem ani neprovedly jeho výslech, soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že správní orgány nebyly povinny v projednávané věci zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce a tedy za situace, kdy se meritorně žádosti žalobce nezabývaly, tak ani nebyly povinny provést výslech žalobce či zjišťovat další skutkové okolnosti dopadu rozhodnutí do jeho života. I tuto námitku soud proto hodnotí jako nedůvodnou.
39. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přezkoumatelné a přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
40. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 1. dubna 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.